

1) "י, א ויקחו בני-אֶהֱרֹן נֶדָב וְאֶבְיָהוּא אִישׁ מִחֶתְתוֹ, וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ, וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ, קֹטֶרֶת; וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה, אֵשׁ זָרָה--אֲשֶׁר לֹא צִוָּה, י, ב וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה, וַתֹּאכַל אוֹתָם; וַיָּמָתוּ

י, ג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אֶהֱרֹן, הוּא אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה לֵאמֹר בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ, וְעַל-פְּנֵי כָל-הָעָם, אֶכְבֹּד; וַיִּדָּם, אֶהֱרֹן. (ויקרא י א-ג)

2) "הוא אשר דבר וגו' - היכן דבר ומועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי (שמות כט מג). אל תקרי בכבודי אלא במכובדי. אמר לו משה לאהרן אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך" (רשי שם) ¹

"כשהקבה עושה דין בצדיקים מתירא ומתעלה ומתקלס: אם כן באלו כל שכן ברשעים וכן הוא אומר: "נורא אלהים ממקדשך" (תהילים ס"ח ל"ו)
אל תיקרי מ"מקדשך" אלא מ"מקודשיך"

3) "הקבה מדקדק עם סביביו אפילו כחוט השערה" (בבא קמא נ נ"א)

4) ולדעתי בדרך הפשט אין צורך לכל זה, כי "דבר ה" – גזרותיו ומחשבתו וענין דרכיו, "הדבור" יאמר בכל אלה.... והנה אמר משה: המקרה הזה הוא אשר גזר ה' לאמור אל לבו: "בקרובי אקדש" שלא יהרסו אל קדושתו, ועל פני כל העם אכבד – שיהיו נוהגים כבוד במשכני".

5) " אין זה לפי הפשט, וכי היה מבשר הקב"ה למשה: עשו לי משכן ובו ביום ימותו הגדולים שבכם?!"

"וימותו לפני ה"

ומיד כששמע אהרן היה רוצה להניח העבודה ולהתאבל על בניו ויאמר משה אל אהרן: אל תתאבל ואל תבכה ואל תחדל מן העבודה, כי הדבר הזה אשר אני אומר לך "הוא אשר דבר ה בקרובי אקדש"- בכהנים גדולים הקרובים אלי לשרתני אני רוצה להתקדש, ולא שיתחלל שמי ועבודתי, שכך אמר לי הקבה: " והכהן הגדול מאחיו" ..את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם...ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו"(ויקרא כא, י-יב) הא אם לא יצא קידש ואין מוקדם ומאוחר בתורה-ולכן אל תניח את העבודה, שאתה כהן גדול, ולא תצא ולא תחלל אלא יתקדש הקבה ועבודתך על ידך.

"ועל פני כל העם אכבד"- זהו כבוד שכינה, שרואה בניו מתים ומניח אבלו בעבודת בוראו.

"וידום אהרן"- מאבילותו ולא בכה ולא התאבל, שכן כתוב ביחזקאל:(כז, טז-ז)

"בן אדם הנני לוקח ממך את מחמד עיניך במגפה...האנק דום מתים אבל לא תעשה" אף כאן

"וידום" ממה שהיה רוצה להתאבל ולבכות, וזהו מוסר ואמיתת פשוטו."